Ч. 10. Львів, середа 1. марта 1922. Почтову належність оплачено гуртом, Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 700 М.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 75 марок, Чехословаччині 25 корон ч., Болгарії 50 левів, Румунії 50 лей, Австрії 1400 корон. Зміна адреси 50 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ:
Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення“ 40 М., в „Надісланім“, в „Оповістках“ і некрольоги 60 М. Між новинками і в редакційній части 100 М. За дрібні оголошення 12 М від слова; товстим друком подвійно. В неділі і свята 50 процент дорозче.

Виходить о годині 7. рано.

Один прим. 30 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

Львів, 28. лютого 1922.

Старими шляхами.

Подія, що скоїлася в Ставропігійському Інституті у Львові в суботу дня 25. лютого ц. р., є на стільки знаменною, що треба про неї заговорити публично і ширше її освітити.

Розглядаючи національно-політичну історію західно українських земель, з окрема Східної Галичини, бачимо, що наше громадянство стояло все оборонним фронтом до заходу, бо звідси сунула безпосередня грізна небезпека, дивлячися на далекого північно-східного сусіда як на певного рода союзника, а в кождому разі не добачуючи, або не доцінюючи грози, що йшла на нас звідтам. І тут зародок нашого своєрідного політичного москвофільства. Прийде свій цар і конець чужому пануванню!

Старі часи згадаю тільки мимоходом, бо ми, західні Українці, не мали тоді тревалих звязків з Москвою. Москвофільство в новочасній формі ще тут не зродилося. Противно. Як раз Ставропігійське Брацтво у Львові було довгий час за Польської Річипосполитої кипучим осередком, звідки йшла освіта, національна організація і національна думка аж ген поза Острог до Трахтемирова і Київа, відбиваючися відгомоном на Січи і Запоріжжу та викликуючи гармонійні акорди в білорусько-литовському Вильні. І довго, довго стояли ставропігійські братчики і ученики на сторожі українських національних інтересів. Та прийшов занепад в 18 віку і опустошіла наша твердиня, бо оборонців давних традицій ставало чим раз менше, а вкінці перевелися цілком. Наше національне відродження з половини 19 стол. застало Ставропігійське Брацтво вповні мертвим.

По молодечім національнім пориві з 1848/9 рр. настала у нас довга мертвеччина 50-их років. Як раз появляються тоді безпосередні батьки сучасного галицького москвофільства. Воно захоплює позиції нашого публичного життя — Ставропігію, Народній Дім, Матицю, Святий Юр. Йде виразно і без застережень в московську службу. Відроджену в 60-тих роках мин. стол. українську думку поборює безпощадно.

Та даремні були зусилля вже явних тоді національних відступників. Жива українська струя виходить всюди побідоносно і на прикінці минулого віку галицько-український народ стає лавою під український прапор. Кристалізується українська політична думка, організуються партії, йде боротьба за політичне, національне і соціяльне визволення народу.

Скоро по собі слідують масові впадаючі в очі українські рухи. В 1901 р. голосна сецесія українських студентів з львівського університету, в 1902 і 1903 р. великанські рільничі страйки, в 1905 і 1906 р. масова агітація за виборчою реформою до парляменту, в 1907 р. перші загальні вибори до парляменту, голосні у світі події на університеті у Львові в 1907 і 1910 р. та великий розмах органічної просвітної і економічної роботи в краю в рр. 1910—1914. Москвофіли, непримирімі вороги українства, стоять осторонь цих великих національних зривів, у своїй тактиці і організації стараються підбігати за Українцями, але тратять грунт під ногами.

Від повної смерти ратуються союзом з воюючим польським націоналізмом. З кінцем 1907 р. репрезентант царського націоналізму в Галичині д-р Дудикевич заключує пакт під покровом намісника гр. Андрія Потоцкого проти українського фронту. Вистріл Мирослава Січинського дня 12 квітня 1908 р., від якого паде Потоцкі, цей пакт робить голосним, але ще трівкіщим. Москвофіли поділилися на дві групи. Одні — старші з чинами — вдають льояльних і бють поклони перед Віднем, другі — молодші — їздять до Петрограду і накликують брати чим скорше „Подяремную Русь“. Вірна дружба і незломний польсько москвофільський фронт застає вибух світової війни.

Значна часть москвофілів спаслася бігством в Росію. Багато виарештували таки самі польські власти та вивезли в Талергоф, поширюючи при тім пятно державної нельояльности і на Українців, з яких чимало опинилося в тюрмах і таборах. По австрійському боці дружба з москвофілами для Поляків була хвилево невигідною. За це цвила вона в окупованій Москалями Галичині. Москвофіли станули явно у царську службу. Почалася москвофільсько-польська нагінка на галицьких Українців. Тисячі з цих, що остали дома, пішли в тюрму, або аж ген над сибірську Ангару.

Новий прихід австрійської влади застав москвофілів здесятькованими; майже до чиста виїхали в Росію. Народній Дім і Ставропігійське Брацтво, де остали тільки сторожі, передано Українцям. Ці, що опинилися в Росії, відносилися до українства дальше ворожо і поборювали — навіть чинно — будову української держави.

Розвал Австрії і повстання української держави у Східній Галичині в дни 1 падолиста 1918 р. заскочили москвофілів неприготованими. До цього історичного факту поставилися вони здебільша здержливо. Дехто з них вступив в українську службу, а деякі свідомо від неї ухилилися. Молодше покоління держалося краще, як старше, менше визначні ліпше, як провідники. Були випадки щирої оборони нашої справи і ці є нині в нашому національному таборі. На загал ждали, що буде.

Наша державна катастрофа з 1919 р. москвофілів обминула. Нові можновладці пощадили їх цілковито. У Львові, навіть в часах обстрілів, москвофільська преса появлялася без перешкоди, коли українську цілковито заказано. Не зазнали вони роскошів Бригідок, Замарстинова, Пикулич, Бугшопів і Домбя та безчисленних инших тюрем. Не ставали перед воєнними судами. Не припинено діяльности їх товариств. Навіть мала імпреза з Лемківською Републікою обійшлася їм майже без жертв.

Страшне лихоліття, що треває і досі, впало тільки на український табор. Москвофіли повели зручну тактику. Пп. Лісковацький й о. Костецький топтали стежку в польський горох, пп. д-р Глушкевич і Вальницький вдавали опозицію і піддержували фікцію одного фронту з Українцями. Під омофором перших другі направляли це, що ушкодило саме життя. Організували свої недобитки в надії, що прийдеться їм зробити службу pour le tsar de Russie, бо остали дальше давними єдинонеділимцями.

А, а краєф москвофіли ішли старими шляхами, придержуючися в практиці супроти теперішньої влади Толстоївської засади несупротивлятися злу. Натомість настав шкідливий переворот в поглядах значної більшости українського громадянства на суть і задачі москвофільства. Вважається їх рідними братами, що щиро піддержують наш західний фронт, хоч цього спільного фронту по правді ніколи й не було, а москвофільська преса („Воля Народа“) нераз як за давніх часів „Голосъ Народа“, нападала на мазепинців. Навіть дехто з наших офіційних кругів вважав за національний злочин критично дивитися на сучасну роль москвофільства в Галичині, що є продовженням передвоєнної. Не промовляло їм до розуму безпощадне поборювання галицькими москвофілами що опинилися на Закарпатській Україні, відроджуючоїся там української народньої свідомости. На уми значної части нашого громадянства найшла своєрідна політична ґрипа — російські симпатії як панацея на наше лихо.

Цю недугу треба лічити. Реальний політик не відкидає ніколи можливости договірів і союзів з дотеперішніми противниками при збереженню власної гідности і самостійности. Ми як державні самостійники і соборники не відкидаємо такої можливости і що до Московщини. На галицьких москвофілів однак прийдеться нам все дивити тверезо і оцінювати їх тільки з точки наших національних і державних інтересів.

Дрібний сам по собі факт передачі москвофілам польською поліцією львівської Ставропігії є для нас memento, що йдуть вони старими шляхами. Ми підемо своїми, з цею певністю, що гряде для нас ясний день, коли оживе всюди український дух і війде в мури старої народньої твердині та вижене звідтам демона національної апостазії!

Д-р Степан Баран.

Присилайте складни на пресовий фонд на кн. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринок 10. — — —

Перед міжнародньою економічною конференцією.

Відень, 22. лютого 1922.

Цілий політичний світ стоїть під знаком нової всесвітньої конференції, якої програма зродилася 6. січня с. р. на Найвищій Раді в Кан. З ідеєю і програмою цеї конференції виступив один з найвизначніших сьогочасних державних мужів, премієр найбільшої держави світа Льойд Джордж.

Сю конференцію вже попередили або мають ще попередити другі не менше важні конференції покликаних держав, щоби майбутня всесвітня конференція сповнила покладані на неї надії.

З відбувших вже конференцій не можна поминути конференцію розоруження у Вашінґтоні, яка саме по тримісячних нарадах покінчила з успіхом свої засідання.

Ся конференція закріпила на найблизчу будучність мир на далекім Сході і на водах Тихого Океану, полагодивши справи значіння: а) політично-мілітарного, б) політично-економічного.

До перших належать заключені договори в справах: 1) неукріплювання островів на Тихім Океані; 2) обмеження зброєння фльот; 3) договір в справі каблевої стації острова Яп.

Пр. 61|22. В Імени Річипосполитої Польської! Суд окружний карний яко Трибунал прасовий у Львові рішив на внесок Прокураторії Державної, що зміст часописи „Громадський Вістник“ ч. 6. з дня 24. лютого 1922. в артикулах: 1) Позір українська інтеліґенціє!“ в уступі від слів „Перед нашою“ аж до „зовнішну м гутність“, 2) титул артикулу другого, 3) „Преса“ в уступі від слів від „Тому для галицьких Українців“ до „спротиву“, 4) „Історія конфіскати календара Просвіти за 1922 р.“ в уступі від слова „Старичок“ аж до „конфіскати“ містить в собі єство ad 1. 2. 3. злочину з § 65 а) к. з. ad 4) єство проступку з § 300 к. з. узнав доконану в дни 23. лютого 1922 конфіскату за оправдану і зарядив знищенне цілого накладу і видав по думці § 493. п. к., заказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відвічальному редакторови тої часописі, щоби се рішенне помістив безплатно в найблищім числі і то на першій стороні. Невиконанне того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк. з 17. грудня 1862. Д. п. д. № 6. ех 1863 а іменно засудженне за переступство на гривну до 400 Мкп. — Львів, дня 23. лютого 1922.

(Підпис нечиткий).

До других належать: 1) договір чотирьох держав: Америки, Англії, Японії і Франції, на основі якого всі ті держави забезпечують собі їх дотеперішний стан посідання та незалежність і територіяльну ненарушимість; 2) договір в справі Шантунґу, на основі якого Китай одержує Кіячав і зелізницю Чінґтав-Чінанту.

Успіх Вашінґтонської конференції віддалив марево американсько-японської війни, а властиво конфлікт двох мілітарних бльоків: Америки Росії-Китаю та Японії-Англії, які мали змірятись між собою за панування над Тихим Океаном.

Льойд Джордж, витаючи з поворотом шефа англійської делеґації, Бальфура, так схарактеризував вислід вашінґтонської конференції: „На західнім горизонті вже зникли хмари, а коли на Сході ще грозять чорні хмари, то я все таки сподіюся, що і ті незабаром счезнуть".

Конференція у Вашінґтоні крім заключення договору в справі обмеження дальших зброєнь буде мати в наслідках також величезне економічне значіння. Вона, можна сказати, усунула перепони економічної відбудови Европи, а тим самим причиниться до успіхів майбутньої економічної конференції в Ґенуї.

Та ґенуенську конференцію мають ще попередити: а) передконференція економічних знавців в Льондоні, зложена з представників держав Антанти; б) конференція міністрів для справ закордонних Анґлії, Франції, Італії в справі близького Сходу, себто в справі грецько-турецького замирення.

Понадто Поанкаре через вручення відомої ноти з 6 лютого ц. р. англійському правительству бажає ще перед ґенуенською конференцією полагодити отсі справи: 1) щоби Росія заявилася перед конференцією в Ґенуї виразно, що вона приймає умови з 6. січня ц. р., установлені в Кан; 2) щоби було застережено, що конференція в Ґенуї не буде дискутувати про мирові договори, якими покінчено всесвітню війну, 3) щоби пошановання суверенности кождої з держав не стояло на перешкоді інтервенції, спричиненій н. пр. реставрацією монархії в Німеччині або на Угорщині, 4) щоби обовязок кождої з держав здержатися від наступу проти своїх сусідів був ґарантований не ґенеральним договором, але частинними конвенціями, заключеними між окремими ґрупами поодиноких держав, 5) щоби права чужинців (і їх майно), які будуть працювати в Росії, або торгувати з нею, оставали під їх власною юрисдикцією, або під окремим інтернаціональним судівництвом, тому, що большевицьке правительство Росії не визнає приватної власности, 6) щоби для приготовлення пересправ і рішень, відложено конференцію на 3 місяці.

Та переговори, які в імени Франції веде ґраф де Сент-Олєр у Льондоні, не дали поки-що позитивних вислідів. І з тої причини, як також ізза кабінетої кризи в Італії, речинець Ґенуенської конференції буде на короткий час відложений.

Також даються чути з французької сторони голоси, щоби, тому що остання Найвища Рада в Кан не вичерпала програми нарад, скликати ще перед ґенуенською конференцією ще раз Найвищу Раду, якаб полагодила всі дотепер ще неполагоджені справи політичного характеру, як: справу східних границь Польщі — (справу Східної Галичини), справу німецьких репарацій, так щоби всі політичні питання виелімінувати з конференції в Ґенуї.

До конференційного стола в Ґенуї мають засісти перший раз Сов. Росія і Україна. В справі їх участи ухвалено на Найвищій Раді в Кан деякі застереження. Одначе ми є свідками цікавого явища. Сі умови поставлено, так сказатиб, про людське око. Бо в імени держав Антанти, Італія, не чекаючи на те, чи обі совітські держави, приймуть поставлені їм умови, зараз по піднятю ухвали про скликання конференції в Ґенуї, запросила совітські держави до участи в конференції.

Покищо, трудно уявити собі ролю, яку відіграють обі совітські держави в Ґенуї. Але ми є свідками, як поодинокі держави Антанти завчасу навязують з ними не лиш зносини торговельного, але й політичного характеру. Англія, вже від року, має торговельний договір з Росією, недавно заключила анальогічний договір Італія. Поспішно реалізує свій договір Німеччина, Чехословаччина, і т. д.

А тепер, на днях, приносить англійська преса, дуже інтересні ревеляції про заключення французько-большевицького договору, і то не лиш економічного, але виразно політичного характеру. Франція, договорами з Кемалістами і большевиками постановила зашахувати Англію на близькім і найблизчім Сході. Французька преса дементує відомости про договір з Росією, але ми були свідками побідних дементовань щодо договору, який вона поза плечима Англії заключила свого часу з правительством Кемалістів в Ангорі.

Як бачимо з отсього, роля совітських держав доторкає ролі Польщі, яку вона з припоручення Франції відгравала дотепер на Сході. Польща тратить ролю рішаючого політичного чинника на Сході, або инакше протибільшевицького жандарма. Значить, історія мабуть повертає назад до льондонського договору з 1915 р., а з тим зарисовуються відповідні конечні консеквенції, які вказували би на оконечне, а не провізорічне вирішення державного становища Східної Галичини.

Населення цеї теріторії спирається на право самоозначення народів. Воно само хоче вирішувати свою долю в напрямі незалежности. З цим домаганням погоджується вже публична опінія Англії і Франції. Домагання незалежности Східної Галичини поставило до англійського правительства англійське товариство Ліґи Націй, а до французького правительства французьке товариство Оборони Прав Людини. В останнім часі прихилюється до цього становища також публична опінія Італії. На такім становищі вже давнійше станули щиро чи нещиро Совітська Росія і Радянська Україна.

Г. М.

Ціни усіх матеріялів і робітників пішли нечувано в гору — тому провірте чи Ви обезпечили своє майно на теперішну вартість в ТОВАРИСТВІ ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНІСТЕР", у Львові, вул. Руська ч 20. І. 1-?

Справа Східної Галичини.

Французька преса про галицькі гаразди.

„L' Ere Nouvelle" містить в числі з 7. лютого виїмки зі статті „Naprzod-у" про надужиття у Східній Галичині.

Цей часопис в числі з 16. лютого, містячи дальші акти переслідувань, згадує про заборону оснування приюту для сиріт в Косові та конфіскату складок на „Рідну Школу" в Самбірщині.

Чи справді?

„L' Information" і „L' Temps" з 17. лютого містять телеґрами зі Львова, що польсько-чеський договір буде поширений в напрямі визнання Чехословаччиною східної границі Польщі, установленої рижським договором.

О „малопольську" нафту.

„Le Matin" з 8. лютого та инші ґазети доносять, що між договорами, які 6. лютого ц. р. підписала Франція з Польщею, є теж і нафтова конвенція. Подробиць її досі не оголошено. Основним прінціпом є свобода торговлі і вивозу галицької нафти. Притому згадується, що інвестиції французького капіталу у східногалицькі нафтові підприємства перевищають 800 міліонів франків.

Варшава дорікає большевикам.

„Le Temps" з 18. лютого подає, що Варшава жалується, що „радянська Україна робить Полякам зі Східної Галичини труднощі, які противляться постановам рижсько-договору".

Побожне бажання

Краківський „Час" доносить з Варшави, що там радіють виглядами на це, що Анґлія і Франція визнають східні границі Польщі „усталені" рижським договором, ще перед скликанням конференції в Ґенуї.

Клопоти П. П. С. з автономією.

Львівська „Хвіля" доносить: Дня 25. і 26. лютого велися у Львові наради окружної конференції П. П. С. Головним предметом нарад було полагодженнє конфлікту, який назрів на тлі ухвали центрального комітету П. П. С. в справі внесення до польського сойму проєкту територіяльної автономії Східної Галичини. На львівській конференції боронили становища занятого центральним комітетом посли Дашиньскі і Земнєнцкі. Прінціпіяльну промову виголосив пос. Дашиньскі. Поруч становища ухвали начальної ради П. П. С. виринули підчас нарад три напрями. Один, репрезентований послом Морачевским, заявився за найширшою автономією, але домагається перед виступом з проєктом порозуміння з українськими партіями. Другий напрям, репрезентований ред. Щиреком і пос. Гавзнером заявився за національною автономією в рамах воєвідств. Найбільше послуху здобуло становище пос. Лібермана, який заявився рішучо за територіяльною автономією Східної Галичини, але вважає внесеннє проєкту під теперішню пору неактуальним, бо в теперішних настроях не можна би його піддати навіть під розгляд соймових комісій.

В результаті більшістю голосів ухвалено резолюцію, яка має узгіднити становище Начальної Ради П. П. С. зі становищем львівських соціялістів. Проєкт автономії на разі не має бути внесений...

ИОГАН ҐОТЛІВ ФІХТЕ.

10)

Промови до німецького народу.

Переклав **М. ЄВШАН.**

ДРУГА ПРОМОВА.

(Продовження).

Виходячи з тої точки із початого вільного образовання, коли воно підприняте проти правила, не наступить ніяке діло, як що не триматися того закону; а колиб те свобідне дальше образовання початково виходило із сліпих спроб, то воно все таки мусілоб скінчитися розширеним пізнанням закона. Те образовання є отже в своїм кінцевім висліді, творенням здатности пізнання вихованка, а в ніякім випадку не є воно історичним, основаним на прикметах річий, тільки вище і фільософічне, побудоване на законах, які вимагають таких очевидних якостей річий. Вихованок учиться.

До сього додаю: вихованок учиться радо і охочо і як довго піддержує його напруження сили, він не хоче нічого иншого робити, як тільки вчитися, бо ділає самостійно коли вчиться і до того має він безпосередно найбільшу охоту. Тут знайшли ми зверхню, по части безпосередно впадаючу в око, по части непомильну признаку правдивого виховання, те, що без огляду на ріжнородність природних спосібностей і без жадного виїмку кождий ученик, якому те виховання дається, вчиться з охотою і любовю, з ніякої иншої причини, як тільки ради самої науки. Ми знайшли змогу запалювати ту чисту любов до науки, те власне, щоби виховувати беспосередну самодіяльність ученика та зробити її підставою всякого пізнання — так, аби він після неї вчився того, чого вчиться.

Розбудити насамперед ту власну діяльність ученика в якому-небудь нам відомому пункті, се перша головна річ штуки. Удалося це, то тепер треба вже лише пильнувати, аби розбуджену діяльність починаючи від того пункту утримувати все при свіжому життю, що є можливим лиш через правильне поступовання вперед і лише там, де кожду помилку виховання відкриває на місці невдача того, чого ми хотіли. Отже ми знайшли й той вузол, який нерозлучно звязує намірений успіх із згаданим способом ділання, вічний та без таких виїмків пануючий основний закон духової природи людини, що вона безпосередно змагає до духової діяльности.

Мав би хтось, збаламучений звичайним досвідом наших днів, сумніватися в можливости такого основного закона, то звернемо його увагу ще зайвий раз на те, що чоловік по своїй природі є вправді лише змисловим та самолюбним, як довго безпосередна біда та тимчасова змислова потреба до того його спонукують, і що ніяка духова потреба та ніякі другі згляди не спинять його шукати їх заспокоєння; що заспокоївши одначе їх, він не любить займатися в своїй фантазії їх неприємними образами і далеко радше звертає свої свобідні думки на вільне оглядання того, що будить увагу його змислів, що не погорджує навіть поетичною прогулькою в ідеальні світи. бо природа дала йому легкий змисл для дочасного, аби його змисл для вічного міг мати деяку свободу розвою. Доказом того останнього служить історія всіх старих народів і всякі спостереження та відкриття, які дісталися нам по них у спадщині, доказують свою в наші дні спостереження над останніми ще дикими народами, о скільки клімат не занадто з ними обходиться як мачуха, і спостереження над нашими власними дітьми; доказують свою навіть невимушені признання наших борців проти ідеалів, які нарікають, що далеко прикрійше вчитися імена та дати, як летіти — як вони кажуть — у порожні простори ідей, які після того самі далеко раднійше, як здається, взялись би до того другого, як до першого, коли би собі лише могли на се позволити. Що на місце тої природної легкодушности приходить змисл поваги, де навіть ситому являється будучий голод і цілі довгі ряди всякого можливого голоду в будучности, як одинокий зміст його душі, і його заєдно непокоять та жалять, цього в наш час доконує штука, у хлопця, бичуючи його природну легкодушність, у мущини завдяки його змаганню бути розважним мужем, слави якого може дійти лише той, хто дійсно ані на хвилину не спускає з очей того становища; отже се зовсім не є природою, на яку можна би рахувати, лише лихом, з трудом накиненим супротивляючійся природі. яке пропадає, як тільки не уживати більше труду.

(Продовження буде.)

Українські справи.

Що робить Українці в Америці?

Під такою назвою містить „Свобода“ статтю, в якій зясовує роботу Українців в Америці, що перебувають головно в трьох державах: в Канаді, в Злучених Державах та Бразилії. На думку автора статті повинні вони працювати для національної справи, якою є зараз боротьба за державне істнування українського народу на його землі в Европі. Прикладів окремої організації в цім напрямі є досить, але вони не зєднані в одну загальну, сильну організацію, щоб обєднували всіх Українців згаданих 3 держав. Тому скрізь українське національне життя розбите, незорганізоване й необєднане. Але всеж, хоч і нема ані одної організації на всю Америку, ані окремих загальних організацій в кожній з трьох держав, українська еміграція працює дальше пильно й невсипущо для старого краю, особливо на поміч в боротьбі за визволення Галичини зпід Польщі.

Ця робота найкраще виявилася серед Українців Злучених Держав підчас теперішньої „Позички Національної Оборони“, яка ось-ось вже увінчається повним успіхом і доказує, що тамошня еміграція не дармує й не забула про рідний край в його недолі.

І в Канаді також не забув український загал про рідний край. І хоч там спроби з українською позичкою (яких уряд Петрушевича не затвердив) не вдалися, бо ця справа дісталася до невідповідних рук, за те тамошний Український Червоний Хрест оголосив тепер збірку в сумі 54.000 долярів, яка йде дуже добре. Ці гроші є призначені на поміч українським жертвам війни в Галичині та инших українських краях та в Европі.

Що до Бразилії, то тут українська еміграція невелика (50.000 люда) й бідна, але дарма — й вона поспішає чим може допомогти старому краєві і зокрема збірає гроші на Позичку Національної Оборони.

Висилайте партійний податок на вкл. кн. ч. 5 000 „Краєвого Союза Кредитового“ у Львові, Ринок 10.

Український Національний Конґрес у Відні.

21. лютого ц. р. відкрито тут Український Національний Конґрес. Відкрив член Центральної Ради П. І. Чижевський в присутности 17 осіб (між ними п. Мелешко з Праги і Боград (жидівська Volkspartei) з Румунії). 49 осіб прислало свої уповажнення. Чотири особи, що перебувають у Відні, не явилися. Разом буде не менше 70 голосів. До президії вибрані: Галаган, б. посол УНР, в Будапешті — голова; Кедровський і Мелешко — товариші голови; Плевако і Боград секретарі. Після вибору президії вислухано привіти. Відтак обрано дві комісії: мандатну і політичну та вирішено речинець чергового засідання (25. лютого). В конґресі беруть участь Швець і Макаренко (б. члени Директорії). Як гість прислухується пос. Славинський з Праги. Присутні деякі повстанці. Декотрі партії прислали свої дезідерати. Наради відбуваються в готелю Централь (II. Taborst.).

Огляд французької преси.

(11—18 лютого 1922).

Париж, 18. лютого, 1922.

„Le Matin“ продовжує публікацію інтерв'ю з большевицькими представниками; число з 11. II. містить інтерв'ю з Раковським, в Берліні, а число з 15. II. розмову з Крассіном, в Льондоні. Раковський розказував, що на протязі минулого року большевицьке законодавство дізнало чимало змін. Селянська приватна власність істнує ненарушена. Промисл зачинає працювати нормально; треба однак часу на загоєння ран, завданих населенню інтервенційними війнами, до яких Совіти не дали ніякої притоки. Совітської власти ні на Україні, ні в Росії, ніхто не оспорює; вісти про мнимі повстання відносяться до чужинецьких банд, на утриманню Польщі, з якими зрештою українські селяни легко дають собі раду. Совіти є готові порозумітися з Францією, бо вони не були і не є її ворогами, і питання російських довгів не трудне до полагодження, як що Франція захоче розвязати його реально і без шикан. — Крассін доказує, що революція в Росії не була ділом малої групи людей, лише усеї народньої маси, котрої розвиток царський режім припізняв о цілі століття. Деякі надзвичайні установи совітського режіму були випливом надзвичайних обставин; в кождій обляганій твердині обовязують виїмкові закони. Після великої французької революції ненормальні обставини тривали довше, як се матиме місце в Росії. Торговля з чужинцями вже налагоджується; ні один з чужинецьких купців, які в останні часи були з Росією в торговельних зносинах, не мав нагоди до невдоволення із сучасного совітського законодавства, яке зрештою небавом буде ще виправлене. Крассін кінчить заявою, що надіється на порозуміння з Францією і на навязання із нею зносин близчих, як з иншими народами, бо багато економічних інтересів і психольогічних моментів вяжуть Росію тіснійше з Францією, як нпр. з Анґлією.

„Le Journal“ з 14. II. доносить в телеґрамі з Льондону, буцімто Совіти предложили Франції союз проти Анґлії.

„Le Temps“ з 16. II. займається з передовиці заявами Крассіна і доходить до заключення, що спроби сепаратного порозуміння большевиків з Францією, є нічим иншим, як дипльоматичним маневром, скопіованим на тактиці султана Абдул Гаміда. Побоюючися зустрітитися в Ґенуї з одностайним фронтом европейських держав, Совіти силкуються війти в сепаратні переговори з поодинокими правительствами і оферують їм ріжні концесії, — в тій цілі, щоби викликати конкуренцію розбіжних інтересів своїх контрагентів і розбити їх єдність. Франція не підійме сепаратних торгів із Совітами поза плечима своїх союзників.

„L'Information“ з 17. II. доносить в телеґрамі з Берліна, що німецька публична опінія є дуже занепокоєна чутками про порозуміння Совітів з Францією. Німецькі націоналісти мають називати Радека з погордою „наслідником Ізвольського“. Німці побоюються, що Англія, занепокоєна французько-російським порозумінням, піде супроти Франції на уступки в справі репарацій.

(Ся телеґрама, очевидно, спрепарована, щоби зробити на французьких читачів корисне для большевиків враження. „L'Information“, орган біржевих кругів, стала поруч „Matin-а“ речником порозуміння з Совітами, — міжтим, як комуністична „L'Humanite“ висказується в тій справі дещо здержливо, очевидно, ізза партійних мотивів).

„Le Temps“ з 12. II. подає за „Times-ом“, на основі інтерв'ю з Караханом у Варшаві, що Совіти, як що Антанта змушувала би їх в Ґенуї визнати передвоєнні довги, будуть домагатися виконання т. зв. льондонського договору, що підняло би знов питання Царгороду.

Приїзд Бенеша до Парижа, знайшов широкий відголос в тутешній пресі, яка з прихильністю звіщає про поставлене на днях Францією домагання до англійського правительства, щоби представники Малої Антанти взяли участь в передвступних нарадах експертів коаліції, які мають відбутися в Льондоні.

„L'Echo de Paris“ з 14. II. висказується за допущенням Польщі, Чехії, Румунії і Югославії до приготовчих праць, мотивуючи се тим, що союзники повинні бути трактовані инакше, як Берлін і Москва. Франція не бажає виставлюватися на несподіванки — пише дипльоматичний референт, Пертінакс (псевдонім) — і тим гірше для ґенуенської конференції, як що так розумна програма для неї не підхожа.

„Le Petit Parisien“ з 17. II. доносить з Льондону, що анґлійське правительство противиться поширенню приготовної конференції експертів на держави, які не були заступлені в Кан, бо ґенуенський конґрес буде міжнародним, а не міжсоюзним, і тому було би невідповідним зазначувати відмінне відношення ініціяторів до поодиноких учасників. — Той сам часопис звіщає рівночасно, що Льойд Джордж, який досі не відповів на французьке меморандум з 6. II., наміряє віддати його до розгляду зїздови експертів.

„L'Echo de Paris“ з 17. II. приносить „з авторитетних джерел“, що Франція зїзду експертів не обішле, поки не дістане відповіди на меморандум.

„L'Information“ і „Le Temps“ з 12. II. містять телеґраму зі Львова, що польсько-чеський договір буде поширений в напрямі визнання Чехією східної границі Польщі, установленої рижським мировим трактатом.

„Le Temps“ з 15. II. містить інтерв'ю із Скірмунтом про становище Польщі до ґенуенської конференції; Скірмунт сказав між иншим: „...не буду скривати перед вами, що ґенуенська конференція має політичну сторону, яка мусить збудити у нас деякі побоювання. Лише тісна співпраця всіх союзників зможе відхилити небезпеку...“

„L'Eclair“ з 17. II. і „Le Temps“ з 18. II. подають нотатку з Варшави про недодержування з боку Совітів умов рижського мира, а саме відносно репатріяції полонених. Зокрема нотатка підносить, що: „...українські Совіти роблять Полякам із Східної Галичини трудности, які противляться ясним постановам рижського договору...“

„La Pologne“ з 15. II. (двотижневик) містить огляд французької преси, зладжений Каз. Смогожевским, начальником пресового бюра польської делеґації; наводячи виїмки з „Пті Парізієн“ з 25. I. і „L'Echo de Paris“ з 10. II., — які згадують про галицьке питання в звязку з ґенуенською конференцією, він заосмотрює своїм коментарем, що Поляки раді тому, аби Антанта спільно з ними, вирішила остаточний устрій Східної Галичини і Вильна, — однако вони не можуть згодитися на се, щоби ті питання піднимано в Ґенуї.

„L'Ere Nouvelle“ з 16. II. містить комунікат галицької делеґації про надужиття у Східній Галичині, а саме про заборону основання захисту для сиріт в Косові, і конфіскату складок на Рідну Школу в Самбірщині.

Читайте! Передплачуйте!

УКРАЇНСЬКУ ТРИБУНУ“

безпартійний, всеукраїнський щоденник.

„УКРАЇНСЬКА ТРИБУНА“ має у всіх більших центрах Европи своїх кореспондентів. Має точні інформації з Великої України. Східно-галицькі справи реферують Галичане.

З поміж Галичан в „УКРАЇНСЬКІЙ ТРИБУНІ“ досі поміщували статті: М. Возняк, д-р М. Лозинський, д-р Я. Олесницький, М. Струтинський, Ф. Федорців і ін.

Редакція і Адміністрація „Української Трибуни“: Варшава, Нові Свят 22. — Передплата виносить 700 мп. місячно.

Велика Україна.

Совітська влада на Україні готується на ґенуенську конференцію.

„Русспресс“ доносить з Харкова, що там установлено окрему комісію для реєстрації шкід понесених Україною через Скоропадського, Петлюру і Махна. Підрахунок цих шкід хоче совітська влада на Україні предложити ґенуенській конференції в противагу вимогів тих держав, які дали підмогу оружним інтервенціям.

Теорія і практика.

Всеукраїнський селянський зїзд признав земельним власникам право віддання своїх земель в аренду. Ця постанова стоїть в разячій незгідности з прінціпами комуністичної аґрарної політики, яка признає право до землі тільки тим, що її управляють.

Конфіската церковного майна.

Совітське радіо доносить, що більшевики сконфіскували в цілому ряді церков мелітопольського повіту усі цінні предмети церковної обстанови.

Повстання.

З Харкова доносять совітські власти, що активність повстанців росте з кождим днем, головно в балтському і „первомайському“ повіті, де оперують отамани Заболотний, Лихо і Боровський.

Смерть преси на Україні.

Харківський „Комуніст“ пише: Ось уже декілька місяців як на усій Правобережній Україні не стало преси. Счезли без сліду не тільки повітові часописи, але й великі обласні органи. В Києві закрито „Комуніста“, передвчасно згас такий живий популярний і боєвий орган робітничої думки, як „Кієвскій Пролетарій“. Закрито цілий ряд часописів у Житомирі, Винниці, Камянці Подільському, Умані, Одесі і Чернигові. Ні одної повітової ґазети.

Калинин і Петровський в Полтаві.

В Полтаву прибули Калинин і Петровський, представники Наркоматів України й РСФРР., а також делеґати голодних ґуберній. При участи прибувших відбулося урочисте засідання Горради разом з робітничими організаціями. Голова ВУЦВК. Петровський запевнив представника Надкомса, а також представника всієї федерації Калинина, що Україна піде на зустріч голодним. Між иншим Петровський схарактеризував розпад серед російської еміґрації і зясував декрет про розформовання Ч. К.

Голод на Лівобережу.

Совітське радіо доносить, що голод поширюється й на Лівобережу і захоплює полтавську і харківську ґубернії. Людність живиться макухом, лебодою і травою. Худо-

ба цілковито винищена. Голод поширюється сильно в Бердичівськім уїзді, де кождого дня записують над 40 випадків смерти. З Харкова телеграфують, що в Маріюпільськім, Таганрожськім і Азовськім уїздах голодує пів міліона людности.

І червоні журналісти голодують.

Совітські журналісти в Одес вислали до Харкова радіотелеграму з просьбою включити їх в число голодуючих. „Не одержуючи пайків — пишуть вони — журналісти червоної Одеси наражені на голод".

Польща.

„Schluss mit der Liebe".

З Праги доносять до польських часописів: В звязку з відомостю повтореною чеськими часописями за „Дейлі Геральд", після якої поміж Польщею і Мадярщиною мав бути заключений тайний договір — польський посол в Празі Пільц, вручив президентови міністрів Бенешови письмо в якому заявляє:

„Відомость „Дейлі Геральд" є не тільки неправдивою, але є вона прямо суперечною з політикою польського уряду і сойму. Істнують, чи краще кажучи — істнували в Польщі симпатії для мадярщини, з якою лучили нас тисячелітні взаємини, ні раз не скаламучені війною. Одначе ті почування в наглядний спосіб змінилися, коли навіть наші запалені Мадярофіли переконалися, що Мадяри усю свою будучину бачуть в Німеччині і що їхня політика в тому тільки напрямі буде орієнтуватися. Фільонімецьке і протипольське становище заняте мадярським урядом і великою частиною мадярської преси, визвало в польській публичній опінії глибоке враження. Принявши навіть, що істнують у нас іще групи симпатиків з Мадярами, то ніяк не можна приняти, щоби наш уряд по підписанню договору з Чехословаччиною заключив договір з Мадярами, звернений проти Словачини. Був би це крок, який важко булоб скваліфікувати. Він протививбися нашому почуттю льояльности і політичному розумови.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередну свою адресу.

Метрикальні містерії.

Староство в Перемишлянах розіслало до всіх гр.-кат. парохіяльних урядів такий обіжник:

Przemyślany, dnia 16. lutego 1922.

Do Gr. kat. Urzędu praafialnego (wszystkich w powiecie).

Zdarzają się często wypadki, że gr. kat. Urzędy parafialne wydają tak dla stron prywatnych jak i dla władz państwowych metryki w języku ruskim, co sprzeciwia się normam, na mocy których księgi metrykalne zaprowadzono.

Chcąc zapobiedz na przyszłość tym anormalnym stosunkom, które wkradły się w czasie wojny, polecam Urzędom parafialnym, by ściśle przestrzegały reskrypt Ministerstwa spraw wewnętrzuych z dnia 16. września 1875 r. L. 1737. Winnych będę pociągał do odpowiedzialności i metryk nie w łacińskim języku wystawionych nie będę wogóle respektować.

Kierownik Starostwa:
Błocki w. r.

Преса.

„Зворот до Росії".

Під таким наголовком містить краківський „Час" з 26. ц. м. передовицю, з якої можна добачувати ті течії, що нуртують тепер в польській суспільности у відношенню до Росії.

Зміст передовиці:

На днях почав виходити „Пшеґльонд вшехпольскі", в якім вже в перших числах вшехполяки дораджують провадити економічну політику — строго антинімецьку, отже замкнути Росію перед Німцями, зречися ролі транзиту і старатися заступити німецький експорт до Росії, польським і чеським. І прочі статті (прим. „Головне питання" Дмовского) підчеркують той сам напрямок порозуміння з російським народом — хоч правда — не з совітською владою — і говорять про потребу спрямовання — вже тепер і на будуче — польського фронту проти Німеччини та шукання згоди з Росією. Для приготовання такого союзу з Росією треба по думці Дмовского працювати у двох напрямах: поборювати всі торговельно-економічні пляни, які хотять зробити з Польщі німецький міст до Росії, та опрокидувати хибні — по думці Дмовского — думки тих, що стараються представити Росію як найбільшого ворога Польщі. „Виходило би, пише „Час", що Дмовскі побоюється близького німецького реванжу, в якому Польща мусіла би шукати помочі в Росії, не в нинішної, але в тої зміненої, яка повинна скоро настати"...

„Час" вказує, що це стара думка ендеків з перед війни, яка ні тоді, ні тепер не може мати реальних наслідків. Вже перша точка ендецької програми, то є повалення англійсько-німецького пляну відбудови Росії є не реальна, бо на ґенуенській конференції про це або не будуть говорити або виступлять з англійсько-французько німецьким зглядно загально світовим пляном. Про то, щоби Німців зовсім усунути від тої спілки або замкнути свої границі перед транзитом, не може бути мови.

Ще більше нереальною і смішною являється думка, що Польща може відбудувати Росію сама при помочи Чехії і Румунії і що тому повинна виступати з власним пляном відбудови. „Це було би ознакою нашої мегальоманії — пише „Час" — коли би посміли твердити, що зробимо те, що цілому світови не легко зробити... Треба розважити добре тверезе представлення тої справи Ол. Ледніцким в Кракові (гл. Гр. Віст. ч. 7 і 8) та уважати, щоби першим сукцесом Польщі в европейській політиці не був сукцес сміху".

Вказуючи далі на нереальність і політичного боку тої справи, тим більше, що не знати, коли давна Росія відреставрується, та вказуючи на деморалізуючі наслідки такого ставлення справи в „суспільности і війську, „Час" звертає увагу, що власне відреставрована давна Росія не надавалася би на союзницю, бо вона поставила би перше всього посгулят в справі Литви, Волині а потім Холмщини і Сх. Галичини.

„Час" пригадує розмову Сазонова з кореспондентом „Ґазети варш." в 1920 р., в якій він висловився, що кожда майбутня Росія впімнеся о краї поза Бугом, а далі меморіял 33 членів російської конституанти в Парижі (1921), протестуючий проти риського договору і домагаючийся для Росії т. зв. лінії Керзона (по Сян). Вкінці пригадує становище польонофіла Погодіна, який в недавно оголошенім листі зазначує, що польсько-російське порозуміння немислиме, як довго Польща не поверне до етнографічних границь.

„Час" признає слушність вшехпольському теоретикови, що Польща мусить покинути думку про забезпечення себе перед Росією через допомогу для самостійницьких змагань Литви, Білоруси та України. „Риський договір, пише „Час" поставив дійсно кінець цій політичній думці: ми віддали Україну і Білорусь Росії (віддали? — Ред.) і ограничилися до злуки з Польщею тільки частини наших кресуф. Одначе, бажаючи здобути союз з майбутньою Росією, ми зуміли би піти на цім шляху дальше: виректися „явно і рішучо" не тільки того, чого виреклися в риськім договорі, але й того, що нам большевики в нім признали. Тобто Литви з Вильном, Волини, Східної Галичини, Холмщини. І це було би щойно зреченням дотеперішної литовської і української політики, яке вдоволило би і п. Сазонова і Мілюкова і Керенського і Мінора".

Одначе, піддаючи критиці становище вшехполяків, „Час" не в силі означити ясно своєї лінії у відношенню до Росії. Вся надія на сховок за французькими дверми.

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вил. кн. 40.000.

РІЖНІ ВІСТИ.

Ірляндсько-англійські наради.

Радіо з Ліфилд повідомлює: Ґріфіт і Колінс прибудуть до Льондону для політичних нарад з англійським правительством у звязи з теперішнім політичним положенням в Ірляндії.

Фінляндський протест.

Фінляндський повновласник в Москві вручив совітському правительству ноту, в котрій протестує проти вмаширування зоружених більшевиків до північної Фінляндії і домагається покарання винуватих а також відшкодовання. (Вольф).

Однорічна військова служба у Фінляндії.

Фінляндський Сойм ухвалив у другому читанні однорічну військову службу і 15-місячну службу в спеціяльних відділах. (Вольф).

Конференція в справі австрійських фінансів.

Часописи доносять, що фінансова комісія в Льондоні відбула довшу нараду в справі австрійських фінансів. Постановила звернутися до австрійського міністра фінансів Кіртлера, щоби прибув до Льондону, а колиб не міг прибути, щоби вислав делеґата з повновластями.

Англійська Сяня книга в справі мирової конференції в Парижі.

Англійське правительство задумує видати Синю книгу в справі мирової конференції в Парижі.

Боротьби в Ірляндії.

З Белфесту доносять, що там стріляно знову. Вбито дві особи. В місцевости Ернеґ вибухли дві бомби, причому були ранені два полісмени.

Дві ноти в справі Виленщини.

По донесенням з Варшави, поміж Польщею і Литвою наступила виміна нот. Литва домагається, щоби спірні справи віддати під рішення міжнародніх чинників. Польща хоче безпосередних переговорів.

Болгарська армія має бути розпущена.

З Софії доносять: Міжнародня военно-контрольна комісія вислала до болгарського уряду домагання в справі розпущення військових частин, не зложених з добровольців. Болгарський уряд робить заходи в справі відложення розпущення.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Тітоні предсідателем конференції в Ґенуї.

Рим. (ПАТ.) ВБК. По донесенням „Месаджеро" Тітоні буде головою італійської делеґації і предсідателем ґенуенської конференції.

Совітська делеґація на ґенуенську конференцію.

Москва (ПАТ.) Італійський міністер заграничних справ повідомив телеґрафічно російського народного комісаря для заграничних справ, що совітська делеґація на конференцію в Ґенуї користатиме з усіх прав, які прислугуватимуть иншим делеґатам.

Льойд Джордж про положення.

Льондон. (ПАТ.) ВБК. Льойд Джордж заявив в інтерв'ю спеціяльному справоздавцеви Бюра Райтера, що від хвилі повороту з Булонь є він у так повному порозумінню з Поанкаре, що не сподіється відбуття з ним іще одної конференції перед ґенуенською конференцією. Всі трудноші безуслівно усунено у довшій свобідній виміні думок. Дискутовано головно в справі ґенуенської конференції і в справах, які порушиться на цій конференції, осягнено повне порозуміння. Питання визнання Росії залежить від неї самої, отже від становища, яке совітська Росія займе на ґенуенській конференції.

Льондон. (ПАТ.) ВКБ. По донесенням часописів, заявив Льойд Джордж, що коаліція тепер сильнійша, як колинебудь. Франція і Англія будуть працювати разом над відбудовою Европи. Факт запрошення совітської Росії на ґенуенську конференцію не є ще визнанням правительства совітів. Все залежить лише від ґарантій, які може Росія дати на ґенуенській конференції. Коли вони випадуть вдоволяючо, послідує визнанне правительства совітів, може навіть безпосередно. Але під ніяким услівям Льойд Джордж не буде наставати на визнання совітської Росії, колиб ґарантії, дані Росією, показалися недостаточними. Між Францією й Англією є що до цього повне порозуміння. В справі ангорського договору заявив Льойд Джордж, що цю справу годі було порушити, бо тоді не був іще утворений італійський кабінет. Цей договір мусять розглянути міністри заграничних справ Франції, Італії й Англії.

Передвступні наради в Льондоні.

Льондон. (ПАТ.) ВКБ. Як зачувати, дня 6. марта ц. р. збируться в Льондоні делеґати Англії, Франції, Італії, Бельгії й Японії в ціли пороблення приготовань до ґенуенської конференції згідно з вказівками, зложеними в Кан і підчас останньої стрічі Льойда Джорджа з Поанкаре.

Ірляндсько-англійські переговори.

Льондон. (ПАТ.) ВКБ. Переговори між англійським правительством і представниками провізоричного ірляндського правительства вже покінчилися, Черчіл здасть сьогодні звіт в палаті громад про їх вислід.

Боротьби в Карелії.

Гельсінґфорс. (ПАТ.) Відділ Карельців у боротьбі під Іроварес під натиском совітських відділів уступив на територію Фінляндії. Тут його розоружено.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

З дороги життя.

На межі.

Від давна їсть мене біда та гризота або як кажуть учені люде, дієва Немезіс не дає мені спокою. Перед 13-ти роками здав я матуру, отже не тяжить на мені ніякий первородний гріх Kriegs-матури. Скінчив я два факультети, а третій зачинаю: вчуся „золювати“ чоботи. Співаю обома тенорами і першим басом, диригую всіх співацьких товариствах,.. а щастя не маю. Ніяк не можу вженитися. Мав я одну наречену, та вона давно вийшла заміж. Після того багато дівчат мені подобалося, та тяжко дійти з котрою небудь з них до порозуміння, таксамо як добродієви Пуанкаре з Радеком Собельзоном.

В минулім карнавалі на всіх менших і більших балях, вечерницях і забавах розглядався я за якою русалкою, та ніщо з того не вийшло. Тому я дуже втішився, коли мене запросили до славного города Перемишля на прашальні вечерниці. Тут, думаю собі, найду своє щастя. Може яка ангельська істота схоче вирватися із осоружної лінії Керзона і піде зі мною на схід, котрого дожидають ще намріжмороднійші можливости.

А вибрався я до Перемишля з моїм старим Приятелем, котрого переслідують ті самі Ерінії, що і мене. І не жалуємо сього, бо перемиська несподіванка сталася таким „signum temporis“. що хто зна, чи це перечеркне навіть лінії Керзона.

Ту несподіванку справив нам Дядько-Сян. В неділю пополудни на всіх трьох мовах мигом блискаиці рознеслася чутка, що на Сяні зірвані всі мости. З початку не знав я що робити, тимбільше, коли якісь кресові лицарі почали пробомкувати, шо то гайдамацька робота, а з над Сяну доносилися сильні вибухи.

Це старий гайдамака Сян з усміхом весни скидав з себе зимні ледові окови. Се він так бурхливо і безпощадно нищив штучно накинені мости....

Перший лопнув малий провізоричний міст, а після його під натиском живлової сили упав великий залізний. В останніх часах працювали над його викінченням з усієї сили. На сам Йордан, коли попри міст переходив величавий український похід, робітники мазурі били з усіх сил об грубезні залізні штаби, бажаючи в той день як найсильнійше звязати обі частини Малопольщі. І цей міст пірвали хвилі...

Ми стали обсервувати людей та підслухувати їх розмови. Вже на перший погляд можна було завважити, що це зірвання мостів має якесь незвичайне значіння. І так напр. одна бабуня доказувала впертo, що ще кара Божа за непошанування Йорданського свята. Знов якийсь бородатий громадянин нарікав вже наперед, що п. Міхальскі наложить по першій, ще нестягненій данині, другу на відбудову мостів, що лучать „macierz“ з кресами. Тільки ми мовчали...

Та в наших думках заєдно пересувалося одно явище: От старий кремезний Дядько-Сян довго мовчав і терпів. Та не стало терпцю. Як тільки заблисло ясне Сонце, як ніжним крилом райдужних надій майнула Весна, він випрямив свої дужі рамена, скинув з себе важкі ледові кайдани і став вольним і свобідним....

Панас Чміль.

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника“! — Жертви проситься слати до Краєвого Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий рахунок „Громадського Вістника“.

АДВОКАТ І ОБОРОНЕЦЬ В КАРНИХ СПРАВАХ

Д-р Степан Баран

веде канцелярію

у Львові, ринок 10, І. пов.
(дім тов. „Просвіта“).

НОВИНКИ.

— **З Личаківської дільниці.** По при инші інституції на Личакові, так просвітні як і економічні, які розвинули по війні свою діяльність, відновляється також тов. „Руська Каса“, стов. зареєстроване з обмеженою порукою. В січни ц. р. відбулися загальні збори, на яких вибрано надзірну раду і дирекцію. До дирекції увійшли: пп. В. Чума, М. Царевич і М. Яцуківна. Через цілий час війни „Руська Каса“ на Личакові не проявляла ніякого життя, тож і її фінансова сила на теперішні часи дуже слаба, але є надія, що під кермою нової управи вона скоро двигнеться, тим більше, що свідоме українське громадянство на Личакові дуже щиро відноситься до своїх інституцій. Домівка „Руської Каси“ міститься при вул. Гавзнера 12. І. пов. і відчинена щоденно від 7 до 9 год. вечером. Там можна зголошуватися в члени і складати свої ощадности на вкладкові книжочки за обчисленням 5 процент відсотків.

— **Шевченківське число „Світа Дитини“.** Видавництво „Світ Дитини“ повідомляє отсею дорогою, що чергове число газетки буде присвячене памяти Тараса Шевченка. Щоби усталити висоту накладу, звертається Адміністрація з прошенням до всіх Зарядів шкіл, та до всіх Комітетів, щоби зволили як найскорше подати нам до відома: яку скількість Шевченківського числа будуть потрібувати. Шевченківські роковини дають найкращу нагоду до ширення сього видавництва, яке має за ціль: національне виховання української дитини, по думці безсмертного Тараса. Ціна 1 примірника виноситиме 100 Мк. Хто замовить більшу скількість, одержить відповідний опуст і пересилку на місце призначення даром. Кождий учитель і учителька повинні дбати, щоби в дні 9. і 10. марта ц. р. в руках кождої дитини було Шевченківське число „Світа Дитини“. Замовлення присилати на картках із точною адресою і означенням скількости примірників. Висилка буде за посліплатою. Кладемо сю справу на серце всім і просимо о переведення цеї акції в життя. — *Видавництво „Світ Дитини“.*

— **І Полякам заборонили.** В суботу дня 25 лютого ц. р. мало відбутися у Львові велике віче польських державних урядників, яке мало виступити з гострою критикою на адресу правительства за його недбайливість про поліпшення долі урядників. В останній хвилі поліція заборонила це віче. Тоді зібрані урядники пішли походом перед воєвідство та вислали до воєводи Грабовского делеґацію, яка вручила йому протест в тій справі.

— **Мадейскі у Римі.** Відомий у нас член дефензиви і політичний аґент польського міністерства закордонних справ д-р Порай Мадейскі, що то літом і осеню минувшого року крутився по Львові і по краю та без успіху намовляв наших політиків до згоди на прилучення Східної Галичини до Польщі, а навіть їздив аж до Відня в цій справі, зістав іменований військовим аташе при польському посольству в Римі. Д-р Порай Мадейскі є лікарем і не знається цілковито на військових справах, а його властивим завданням буде слідити за українською справою на італійському ґрунті — особливо в Ватикані і в духовних кругах, де він як завзятий клерикал має деякі звязки. О скільки знаємо, то д-р Мадейскі вже розпочав в повищому напрямі свою роботу, стараючися навіть вкрутити в наші духовні круги (українська духовна семінарія з о. ректором Березовським і кількома священиками).

— **Суд природи.** Минулої неділі о 6. год. вечером зірвала ледяна крига міст на Сяні, що лучить Перемишль із Засянєм. Міст по його знищенню в 1914 р, відбудовували вже 8 мий рік, а отсе природа знищила всі зусилля будівничих лучити Перемиську землю з Заходом.

— **З судової салі.** Перед судом присяжних у Львові відбулася розправа проти б. українського жовніра І. Пакоша зі Щирця, обжалованого о вбийство польського капітана Копця, якого українські війська взяли в полон в грудні 1918 р. Пакоша засудили на кару смерти через повішення а в приміненню амнестії на 15 літ вязниці. Оборонець вніс зажалення неважности. Підчас розправи трапився цікавий конфлікт між предсідателем суду Невядомским а оборонцем д-ром Волошином. Д-р Волошин закинув Невядомскому сторонничість, яку оказував той в розмові зі свідками протягом цілої розправи. За це засудив трибунал оборонця на 5000 мп. кари.

— **Лік проти склерози.** Недавно оголосили пресові аґенції, що один грецький лікар винайшов лік проти звапнення жил.

— **Розправа проти гіпнотизера.** В Берліні відбулася розправа проти гіпнотизера Кіттея. Його обжалував один берлінський купець, що Кіттей загіпнотизував його жінку і казав їй продати 19 диванів і дорогоцінностий тром купцям по смішно низькій ціні. Одначе він не міг доказати, що жінка зробила це дійсно в гіпнотичнім сні, а три купці заприсягнули леґальність продажі, тому Кіттея увільнено.

— **За „фабрикацію ангеликів“.** У Варшаві відбулася розправа проти трох повитух, які масово зганяли плід в лоні матерей і троїли живі діти. Їх засуджено на 15 і 10 літ вязниці. Авдиторія розправи складалася з елеґантських пань, які — по словам прокуратора — заховувалися так, що виглядали власне на пацієнток тих „фабрикантох“.

— **Ляндрі страчений.** У Версалі страчено в суботу, 25 ц. м. ґільотиною голосного бандита Ляндрі, якого недавний процес відбився відгомоном цо цілім світі. Йому доказано убийство кільканайцятьох женщин.

— **Поручуємо книжку:** Л. Бачинський — С. Дмоховський „Рік в садку і городі“, яка повинна найтися в руках кождого господаря. Зазначуємо, що видавець остемпльовує замовлені книжки марками „Рідної Школи“. Адреса видавця: Д-р С. Дмоховський, Перемишль, Зелена 5. — У. П. Т. IX 1—1

— **„Циганська любов“**, романтична оперета Ф. Лєгара, яка іде в четвер, дня 2. марта, будить велике заінтересовання серед громадянства, а то з приводу дебюту п. Орлян, артистки-співачки „Розради“ в ролі Ілони.

В Перемишли, дня 1. і 2. марта, саля „Народнього Дому“ тільки дві вистави львівського театру „Української Бесіди“ під артистичним проводом Олександра Загарова. Виставлені будуть „Тартюф“ — Мольєра і „Одружіння“ — Гоголя, дві комедії, які завдяки мистецькій режисерії і грі артистів здобули собі у Львові небувалий успіх.

Причинок до статті „Новітний Ефіяльт“.

Стаття „Новітний Ефіяльт“ поміщена в 4. числі „Громадського Вістника“ викликала у кождого читача лише безмежну погорду до особи так цинічно безприкладного ренеґата. Бувають вправді в усіх націй случаї відступства від віри і народности батьків, та прадідів, але в так безличний спосіб, як у згаданого осібняка, маючи на увазі його останні виступи в „Ґазеті Вечорній“, це дійсно рідкість. Про це й не варта згадувати, хоча би навіть для прилюдного напятнування! Але коли вже раз появилася подібна стаття з наведенням прикладів, як чоловік до 20 літ у зрілім уже віці може перемінитися, то не зашкодить — для доповнення образу — докинути ще один камінчик в сторону виклятого із родини батьків ренеґата.

Д-р Евген Барвінський, був також членом найстаршого українського культурного Товариства „Просвіта“ у Львові. — Що більше, він був навіть діяльним членом Тов-а і належав також до центрального виділу Тов-а „Просвіта“. У звіті Тов-а „Просвіта“ за час від 1. І. 1892—31 XII. 1893 року на стр. 1. читаємо, що наймолодшим членом Виділу означений під ч. 13. (ах, та пеховна тринайцятка!) є п. Евген Барвінський, слухач фільософії, (головою д-р Ом. Огоновський, а заступником посол Олександер Барвінський, стрий Евгена). Судьба хотіла, що Евген Барвінський належав навіть до президії Тов-а, бо коли секретар Тов-а Іван Гуляй по році уступив, поручив виділ Евг. Барвінському обовязки секретаря Тов-а на спілку з д-ром Костем Левицьким. „В наслідок того (уступлення Ів. Гуляя) упрошено д-ра Костя Левицького до відбирання всяких писем і посилок, надходячих до Тов-а, як також до ведення канцелярії Тов-а, а Евгена Барвінського до ведення протоколу Тов-а в заступстві секретаря“. (ib. стр. 2).

Переглянувши книги протоколів центрального Виділу То-а „Просвіта“ за той час, то є у XXIV. каденції, бачимо, що від 26 засідання з дня 3. І. 1893. до 56. засідання і XXV. (ювилейних) заагальних зборів Товариства „Просвіта“ з дня. 2 II. 1894. року усі протоколи — крім трех вакаційних — писані рукою Евгена Барвінського з початку (від 3. І. до 29. III. 1893.) як заступника секретаря, а відтак як секретара. Протоколи писані в чистім фонетичнім правописі, хоча в „Просвіті“ обовязувала ще „свята“ етимольоґія, а пан секретар підписувався „Евген Барвінський“, підчас коли його стрий посол Олександер, як містоголова Тов-а, підписувався ще „Барвєньскій“. На усі засідання приходив молодий Евген Барвінський, працював в канцелярії, рецензував рукописи надіслані до місячних членських книжочок, виготовлював звіти із діяльности Тов-а, заклики і комунікати від центрального Виділу до часописів, про що виразно запротоколував сам п. Евген Барвінський на 27 засіданню з дня 14. І. 1893. р.“ поручено п. Евгенови Барвінському подавання звітів із засідань Тов-а до часопису „Дѣла“. В часі секретарювання Евг. Барвінського замітні є два факти, які варта би занотувати. На 28. засіданню з дня 1. II. 1893. поставив проф. Вол. Шухевич внесок, щоби Виділ Тов-а „Просвіта“ рішив відбути річні Шевченківські річниці в театральній салі гр. Скарбка (нинішній фільгармонії), і виєднав дозвіл в управі польського театру. Тому спротивився д-р Кость Левицький, уважаючи за негідне просити Поляків „ласкавого дозволу“ на національне свято, тим більше, що саля „Народного Дому“ була до розпорядимости. Голоси поділилися і справу відложено на чергове засідання до більшого комплєту. На черговім засіданню центрального Виділу Тов-в „Просвіта“ з дня 15. II. 1893. рішено на внесок Евгена Барвінського відбути концерт в салі „Народного Дому“, дохід призначити на стипендійний фонд ім. Т. Шевченка, а до співучасти запросити всі руско-народні товариства і визначити з рамени центрального Виділу делєґатів до „вечеркового Комітету“. „Зредаґовання відповідних писем і переведення усеї справи поручено

п. Евгенови Барвінському". Значить тодішний Евг. Барвінський був згідний з д-ром К. Левицьким, що не годиться просити у Поляків навіть дозволу на Шевченківське свято, бо це упокоряє.

На 39 засіданню центрального Виділу з 14. VI. 1893 зайшов натомість дуже неприємний для Евгена Барвінського інцидент (але як для теперішнього Евгена Барвінського дуже характеристичний), який наведено дослівно з книги протоколів, записаний таки власноручно молодим Евгеном Барвінським, як перша точка дневного порядку: „висказано невдоволення п. Евгенови Барвінському за те, що видав самовільно Банахови народописну карту Величка і позволив сему свою карту після неї через два пополудня поправляти". Заразом „внесено до Виділу Педагогічного Тов-а протест проти видання етнографічної карти Банаха, котра є плягіятом мапи Тов-а „Просвіта". (Купленої у д-ра Величка). З днем 2. II. 1894 кінчиться діяльність Евгена Барвінського в Тов-і „Просвіта". Загальні Збори не вибрали його більше в склад центрального Виділу Тов-а.

Як може інтелігентний чоловік, д-р фільософії уважати це все per non est? Дійсно цікава душа і гарний характер у того осібняка!

Як горох при дорозі.

(„Історія" зареквірованого паперу в Тов-і „Просвіта" у Львові.) — За 39.500 аркушів признано 3,084 марок і 55 феніґів).

Про удари, що спадають на найстарше культурне українське Тов-о „Просвіта" у Львові від істнуючої влади, читаємо щоденно в пресі. Чи то не дозволить адміністраційна власть на відновлення читальні, чи відмовить реєстрації новоосновуючійся читальні, чи заборонить отворити курс для неграмотних при читальні, чи закаже давати аматорським кружкам вистави по читальнях „Просвіти", чи сконфіскує календар „Просвіти" в 12.000 примірниках накладу, чи що инше. На сей раз хотіли би ми подати до громадського відома про реквізицію паперу в Тов-і польськими військовими властями у Львові.

Папір цей зареквіровано ще в 1919 р. і він має вже свою історію в актах Тов-а „Просвіта". Ще перед переворотом в 1918 р. закупило Тов-о „Просвіта" більшу скількість друкового середньо-доброго паперу на свої видавництва. Часть зужито а 21 балів чекали на свою чергу. Переворот і боротьба за Львів унеможливили використання цього паперу. Товариство не могло вести жадної акції, нічого друковати, тому папір лежав ненарушений.

Літом 1919 року, дня 31. липня, заїхало перед Тов-о „Просвіта" від Бляхарської вулиці ч. 16, військове авто і підпоручник Трояновскі на основі приказу львівського Д. О. Г. з дати дня 31. VII. 1919 до ч. 11., зареквірував в супереч постановам в річевих воєнних чинитьбах (з дня 11. III. 1919 р. ч. 264 Д. п. u.) усі 21 балів згаданого паперу і відвіз до військової друкарні Д. О. Г. Тов-о „Просвіта" внесло зараз 1. VIII. 1919 відклик до Начальної Окружної Команди (Д. О. Г.) у Львові, відділ кватерунковий, в якім зажадало віддачі зареквірованого паперу, та піднесло усі неформальности при реквізії. А саме: що 1) не повідомлено наперед Тов-а „Просвіта" про намірену реквізицію мимо того, що канцелярія Тов-а постійно урядувала у Львові, Ринок ч. 10, а в наслідок чого Тов-о не могло вияснити справи і постаратися о звільнення наперед паперу з під реквізиції, 2) що реквіруючий офіцер, переводячи реквізицію і ладуючи папір на автомобіль, не уважав навіть за відповідне повідомити Тов-о о виконуваній реквізиції, і зробив це шойно на інтервенцію посторонних осіб. 3) що не відбулася комісійна оцінка якости, скількости й вартости паперу, ані належитости за папір не заплачено

В наслідок сього відклику звернено 30. серпня 1919 р. 4 балі паперу, а депутації, яка явилася особисто у шефа штабу, заявлено, що реквізиція відбулася справді неформально й обіцяно звернути папір, як тільки військова друкарня Д. О. Г. одержить відповідну скількість. Однак се не сталося. Справа тягнулася без вирішення аж до 1920 р. Дня 25. марта 1920 р. явився директор канцелярії Тов-а „Просвіта" Степан Шах особисто у шефа штабу Д. О. Г., підполковника Туліє, з просьбою о видання приказу звороту 17 балів зареквірованого паперу. Підполковник Туліє казав внести письменний рекурс, що зроблено дня 28. марта 1920 р. на руки самого шефа штабу. Мимо того одначе справа продовжалася, а на особисті інтервенції директора канцелярії „Просвіти" заявлено в інтендантурі Д. О. Г., що акт десь загубився. Тоді вислано з Головного Виділу Тов-а „Просвіта" дня 20. мая с. р. жалобу до міністерства війни Польської Річипосполитої у Варшаві, в якім точно представлено цілу історію з зареквіропаним папером.

В наслідок сеї жалоби прислано 26. червня 1920 р. до Товариства службовий листок з Інтендантури Д. О. Г. з візванням, щоби відпоручник Тов-а „Просвіта" явився в рефераті правнім інтендантури Д. О. Г. до пертрактацій в справі зареквірованого паперу.

Дня 2. липня с. р. списано між відпоручником Тов-а „Просвіта" С. Шахом і інтендантурою Д. О. Г. протокол, в якім відпоручник „Просвіти" зажадав або звороту всього паперу то є 17 балів, значить 49.500 аркушів, або звороту грошей числячи 1 мп. за аркуш, то є 49.500 марок польських.

Се мало такий наслідок, що дня 16. серпня повідомлено Тов-о „Просвіта", що може відобрати собі 10.000 аркушів незужитого ще зареквірованого паперу, а за решту 39.500 аркушів буде виплачено готівкою.

В справі оцінки вартости паперу звернулася інтендантура до Торговельної і Промислової Палати у Львові. Дня 31. серпня 1920 р. прислала інтендантура Д. О. Г. у Львові своє остаточне рішення під ч. 40872/X. признаючи для Тов-а „Просвіта" по 850 К. за 1.000 кіл, друкарського паперу, що значить. що за 39.500 аркушів паперу о вазі 1.356.3 кіл. квоту 1,153 К. або 806 мп. 50 фен.

Розуміється, що Тов-о „Просвіта" не приняло такого нечуваного полагодження справи і внесло відклик від цього рішення до вищої інстанції до Окружної Комісії Реквізиційної ДОГ. у Львові дня 21. вересня 1920, яка рішенням з дати дня 13. IV. 1921. до ч. 32. 1921. потвердила наведене рішення Інтендатури ДОГ., тобто признано за 39.500 аркушів 806·50 мп. Тов-о не приняло, очевидно, й сього рішення і внесло 19. V. 1921. відклик до Головної Комісії Реквізиційної при міністерстві військових справ у Варшаві і зажадало не срошевого винагородження, але звороту паперу в натурі, тим більше, що військо папір вже мало, або коли би вже було зовсім неможливе, щоби виплачено таку квоту польських марок, за яку можна би купити 39.500 аркушів паперу.

Головна Комісія Реквізиційна у Варшаві визначила на 22. серпня 1921. головну розправу у Варшаві в тій справі до ч. 66, на яку завізвано відпоручника Товариства. Як відпоручник Тов-а їздив на розправу, дир. канцелярії С. Шах і звалив рішення Окружної Комісії Реквізиційної на основі арт. 515. закона код. цив. Визначено нову розправу у Варшаві на визначення ціни вартости паперу через експертів. Слідуюча розправа відбулася 5. падолиста 1921. на якій було „Stawiennictwo nieobowiązkowe". На сю розправу не їздив з Гол. Виділу „Просвіти" ніхто. Головна Комісія Реквізиційна рішенням з дати 5. VII. падолиста 1921. до ч. 66. ухилила рішення Окружної Комісії Реквізиційної з 13. IV. 1921. і замість 806·50 мп. призначила Тов-у „Просвіта" квоту 3 84·55 мп. (словами три тисячі вісідесять чотири) мп. за 39.500 аркушів паперу. Рішення прийшло до Тов-а черрез Окружну Комісію Реквізиційну ДОГ. у Львові шойно 4. II. 1922. під ч. 937.

Головний Виділ Тов-а „Просвіта" рішив на своїм засіданню з дня 7. лютого 1922. не приняти рішення Голов. Реквізиційної Комісії у Варшаві до відома, не приняти признаного Тов-у відшкодовання 3084 55 мп. за 39.5 0 аркушів паперу, та застеріг собі право доходжень своєї претенсії до Польського Державного Скарбу судовою дорогою.

Подав *С. Шах.*

ЖЕРТВИ.

Пресовий фонд.

На пресовий фонд української незалежної преси зложили в марках польських: Вол. Янович Лука 200, Вол. Щур Вербятин 100, Ів. Стунарик Задубрівці 200. кличе: Виділ У. С. С. зі Снятина, всіх П. Товаришів з 12 бараку з Тухолі. Стефан Хоміцький Бучач 1.000. кличе: Ст. Сафіяна Копичинці. Ю. Петрушкову Поморяни, Леся Денисюка Збараж. Вол Чумак Домброва 500. кличе: інж. Геод. Чубатого Ланцут, інж. Ал. К мариньского Комарно, інж. Гр. Чеховича, Вол. Кекіма Радомишль великий, Ів Постоловського Домброва. К. Ярошевич Перекопане 100. кличе: Ост. Стахняка Вишатичі. М. Лучковську Перемишль, Мик. Палчинського Перекатане. Аматорський кружок Стецева 150. кличе: всі аматорські кружки снятинського повіта. Параня Гапчуківна і Петро Шекерик Д ників з приводу свойого вінчання, що відбулося дня 4. X. м. р. 2.000 Ів. Габлевич Должанка 500. Олена Рогозинська Буиач 100. кличе: о. Юл. Плешкевича Петликівці старі на 1.000, а Омеляна Школяра Березина. О. Масляка Бережани, Ірену Дембску Бучач, Вас. Витвицького Коломия, Галю Носковську Станиславів на 100. о. Городецький Вербилівці 1.000. Д-р Гарасимів Стрий 1.000. о. Йос. Проць Снятин 1.000. Клим. Лешеґа Хирів 1.000. кличе: Мих. Кухту на 2.000, Франца Федоровича на 4.000. Ів. Ваховича на 2.000, Ів. Чухвінського архітекта на 5.000, його батька на 5.000, Ів. Царяма 2.000. Петро Коцко Турка н. Стр. 1.000. Д-р Левицький Копичинці 1.000. о. Мик. Марків Синевідсько вижне 1.000. кличе: Гриня Мицика, Дм. Комарницького, Мик. Комарницького, Осипа Валника, Ів. Мицика всі зі Синевідська вижного. Др Електорович Чортків 1.000. кличе: Мик. Бабина, о. Дм. Панетника, Д-ра А. Горбачевського. Маріян Сембратович Слаасько 1.000,

Партійний податок.

На книжочку ч. 5.000 Краєвого Союза Кредитового (Львів Ринок ч. 10) зложили титулом партійного податку на „Народній фонд" за р. 1921 в поль. марках: Вас. Залуцький Белелуя 500, о. Мих. Тесля Вислок Нижний 300, О. Сенечко Татари 200, Ф. урядник Ряшів 200, Іван Коцибала Бабичі 100, А. Стрільчик Стрільче 300, Мих. Чириба Львів 1.000, С. С. Золочів 400, О. Б. Самбір 100, проф. Гусак Бережани 250, Кондрат Кальба Мозолівка 500, о. Северин Матковський Босири 200, Вол. Хрупчевський Теребовля 1.000, о. Яхно Заколоть 200, Вол. Мудрович Зборів 200, о. Епіфаній Роздольський Городок 300, Волод. Дутка Станиславів 200, Д-р Вол. Електорович Чортків 1.000, А. Кунько Чернилів 300, Мик. Мороз Львів 300. о, Лука Салук Рава руська 300, Юл. Січинський Львів 100, Вол. Чубатий Львів 200. Оля Бучинська Станиславів 500, Р. Петрушевич Львів 100, Мик. Коцан Бурштин 3.000, о. Мих. Менцінський Станиславів 500, о. Юрій Боднар Баличі -ар. 300. Д-р Ар. Малецький Львів 500, Д-р А. Лунів Борщів 500, проф. Джеджора Станиславів 200, Др- Остап Прийма Глиняни 1.000, Д-р Ром. Ясеницький Чернівці 2.000. Вяч. Будзиновський Львів 200, Федір Олесницький Станиславів 1 000, Лев Щирба Станиславів 200, А. Терпиляк Львів 2.000, Д р Вол. Пацлавський Дрогобич 2.000, Ів. Стронський Збоіска 200, Перемиська Повітова Організація 6.000. — За рік 1922 зложили у Львові: Д р Іван Куровець 1.000, Ром. Петрушевич 500, Д-р Аркадій Малецький 500, о. Евзебій Бачинський 1.000, Д-р Альфред Говикович 1.000, Д-р Ярослав Олесницький 1.000, Юліян Гарух 1.000, Микола Заячківський 5.000, Омелян Саєвич 5.000, о. Дамян Лопатинський 1.000.

На „Народній фонд" зложили:

Д р Семен Шевчук Львів 1.000 Чит. „Просвіти" Заднишівка 1.000 Петро Карпяк Львів 200.

На українську університетську молодь

зібрав повітовий Комітет Збірок в повіті Любачів і Чесанів в громадах: Суха Воля кг. 203 жита, Жапалів кг. 65 жита, Молодів кг. 168 жита, Олешиці кг. 170 жита, Заперекіп кг. 52 жита, Гірче кг. 53 жита, кг. 22 ячменю, Горасць кг. 30 пшениці, кг. 190 жита, мкп. 700, Чесанів-Воля кг. 18 пшениці, кг. 95 жита, мкп. 2000, Нове село кг. 25 пшениці, кг. 165 жита, мкп. 1100, Люблинець новий кг. 5 пшениці, кг. 200 жита, Люблинець старий кг. 70 жита, Жуків кг. 83 пшениці, кг. 164 жита, Бігачі кг. 85 жита, Башня кг. 472 жита, Любачів кг. 245 жита, Борова гора кг. 48 жита, Любачів мкп. 9520.

Разом кг. 181 пшениці, кг. 2545 жита, кг. 22 ячменю і мкп. 13.320.

Продано на місци кг. 2467 жита за 165.906 мкп., 194 кг. пшениці за 21.728 мкп., кг. 22 ячменю за 1430 мкп., які то (звижка) квоти враз з грошевою збіркою винесли 202.384 мкп., по покритю видатків при збірці 3400 мкп., – передано до Ц. К З. квоту 198 984 мкп.

Всім організаторам збірок, як і всім жертводавцям складає на сім місци подяку

Центральний Комітет Збірок.

765 б) 1—1

Фонд українських інвалідів.

Збірка для українських інвалідів на вечерницях в Глинянах 19. II. 1922, 8000 мп. Зложили П. П.: Хапула М. 1000 мп, д-р О. Прийма 1000 мп, д р Рибак М. 500 мп, о. Височанський Р. 500 мп Сенюта Іван 500 мп, Грицай В. 200 мп, Стемпурський 500 мп, Сахно Ст. 200 мп, Пашковський 200 мп, Микола Григорович 200 мп, Грицишин 200 мп, Федоришин 300 мп, Романів Р. 200 мп, Лада 200 мп, Дичок Ст. 100 мп, Богуславська С. 200 мп, Швидкий М. 500 мп, Буцманюк 200 мп, Гайдучок С. 500 мп, Слоневський 100 мп, Оленський 100 мп, Романовова 200 мп, Грицишинова 100 мп, І. Тузівна 100 мп, Щур 100 мп, Анна Турівна збірка в Тустановичах 5000 мп.

Д-р Теодозій Воєвідка Львів з нагоди вінчання п. Олі Федаківної складає 500 мп. на фонд інвалідів.

1—

ЕКОНОМІЧНИЙ ВІСТНИК.

ТЕОРЕТИЧНО МОЖЛИВА А НИНІ У НАС АКТУАЛЬНА ОБЛАСТЬ КООПЕРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТИ.

Кооперацію розпочато склепом споживчих товарів. Зпролетаризований англійський ремісник розпочав її для ратунку себе і сімї з економічної руїни. Це славне товариство „чесних ткачів" в Рочдель. Зараз в почині розширив той сам ремісник кооперативну діяльність на перетвір господарських продуктів — на млинарство. До обох родів кооперації прийшли 20 літ пізніще знамениті німецькі кредитові кооперативи і ремісничі спілки для набування сирівця та продажи випродуковано о товару. Розвиток цих кооператив стає основою економічної сили Німеччини і тих народів (Чехи, Познаньщина), які безпосередно користали з німецької культури. В Данії опановує спілкове молочарство, збут яєць, перерібка худобячих продуктів (товщ, кість, кожа), все економічне життя народу і цвітви кооперації є джерелом богацтва країни. Безземельний сільський пролетар Італії засновує робітничі артілі, бере в наєм більші кусні поміщицької землі, працює артільними групами при будовах домів, зелізних доріг, пробиванню тунелів. Заходить аж в Східну Галичину до праці при мурованню шляхів („бараби"). В Америці розвиваються головно будівельні робітничі кооперативи, що їх правительство обильно субвенціонує і помагає. Широкою є область кооперативної діяльности!

Одначе при всій теоретичній можливости розвитку кооперації майже в кождій области господарського життя, — та область в практиці всюди инакша, а іменно відповідна до: а) степення здатности маси до самостійного господарського життя; б) освітнього рівня, в) істнування і загального відчуття конечности оборони господарського життя або перед перевагою пануючої кляси (Англія), або перед гнетом пануючого народу (Познаньщина), г) випадковими даними, як н. пр. рід впливу кооператорів-пропагаторів, стан кооперативного законодавства, валютарні відносини краю і т. и. З огляду на ці умовини не розвивається кооперація всюди рівно. Майже засадою є, що продукційні кооперативи можливі з правила тільки при всіх сприяючих розвиткови кооперації умовах, за те кооперативна торговля товарами першої необхідности, кредитові спілки та спілкове молочарство можуть розвиватись навіть в низше культурних краях (Сибір).

Умовини нашого суспільного життя не є того рода, щоб сприяли розвиткови найвищих форм кооперації. Виною історії ми ані як слід суспільно виховані, ані освічені, ані не мали ще індивідуально сильних „уперти" кооператорів, ані наші організаційні централі ніколи не мали. та не мають навіть дещицю тих фондів, які потрібні для ведення консеквентної, плянової, від посторонніх впливів незалежної кооперативної роботи. Та ще на разі нема у нас тепер ані доволі фахових робітників по кооперації, ані відповідного знання основних принципів кооперації, ані активної охоти у тих, що стоять близько народу (учительство, духовенство, вільні фахи) пропагувати кооперативні ідеї словом і ділом поміж „незрячою браттю" та бути її постійним дорадником при веденню кооператив.

По 30-ти літах нелегких кооперативних змагань стоїмо нині (само собою, що також завдяки воєнному знищенню!) недалеко того, відки вийшли, т. є. в умовинах, в яких можуть розвиватися тільки найлекші форми кооперації, себто споживчі і молочарські кооперативи.

На цих первісних родах кооперації мусимо все ще учити широке суспільство збірної господарки, практичної діяльности кооперативних органів, поширювати знання кооперативних ідей, виказувати силу громади вільної спілки Для істнування тих родів кооперації муситься також не залишувати пропаганди кредитової кооперації, а в слід за добрими традиціями нашої роботи в цьому напрямкові, мимо важких трудностей валюторних і инших лихих впливів війни, дбати, щоб наші кооперативи мали хочби й невеликі, але багато вкладок ощадности так, як власний капітал є головною основою народньої господарки.

Поза згаданими трьома напрямками кооперації, вся инша область господарського життя останеться тепер і буде ще довго в будуччині — без конкуренції. Побіч торговлі не госп.-споживчими товарами належать ту такі промисли, як деревний, керамічний, млинарство, пивоварство, горальництво, виріб дріжджей, цукроварство, нафтярство і т. д. і т. д. Кождий Українець, який має більші капітали, повинен добувати потрібні знання і набувати на власність якесь продукційне підприємство, або приступати до такого підприємства, як спільник, а також основувати нові свої підприємства, як акційні спілки, спілки з обмеженою порукою, банки і контори, перевозові товариства і т. и. Цій приватній ініціятиві наших людей не стане жаден кооператор перепиняти, а в міру сил мусить кождий таку роботу підпомагати.

Всіх стремлінням є економічна незалежність, тож таксамо, як основуємо і як найшвидше в кождій місцевині основувати мусимо кооперативу, щоб сейчас згуртувати в її членах бодай всіх голов родин, — як мусимо звязувати ті кооперативи першого ступня в повітові союзи, кооператив та краєві союзи, щоб мати змогу і оборотові середники на спроваджування кооперативам товару дешевого з жерела продукції, — як мусимо розвинути спілкове молочарство, спілковий збут господарських продуктів і набування тільки через свої кооперативи знарядів потрібних в рільництві і ремеслі, — таксамо всі ми обовязані і мусимо попирати приватні почини в инших областях широкого економічного життя народу, бо приватне підприємство чесного Українця становить також національне богатство.

Працюймо чесно, пляново і консеквентно для екномічного поддвигнення себе! Працюймо всі!

А. Гаврилко.

Збіжже дорожіє.

Протягом останнього тижня збіжево-товарова біржа у Львові та Варшаві працюють під знаком сильної звижкової тенденції, головно в цінах пшениці і жита. Досить сказати, що у Варшаві ціна пшениці з 13.000 мк. за 100 кг. піднеслася протягом тижня до 15.000 марок, а жита з 8.000 до 10.250 марок. Цю сильну звишку поясняють цим разом не так погіршеним станом польської валюти, як погубними причинами, що випливають із світової конюнктури. Звишка цін збіжа виступила рівночасно й в Берліні, Парижи, Ліверпулі, Ню-Йорку, Чікаго, Буенос Аірес і т. д. Факт, що звишкова тенденція обняла всі ринки світа, вказує, що причиною цего явища не є спекуляція ані хвилева льокальна конюнктура.

Показується, що остра зима лютилася не лише у нас, але також у Франції, Німеччині та на Балкані. Не минула вона американських Зєдинених Держав, де, особливо в західних провінціях, наробила великої шкоди в озимих засівах. Тому теперішна звишка це дисконтування недостач, яких можуть зазнати будучі жнива. Замітна річ, що звишка ця панує при оживлених оборотах, сильній подажи і живім запотребуванню. Неменш цікавий факт, що звишка відноситься головно до озимого збіжа — пшениці і жита, якого останні жнива принесли обильно, а далеко слабше дотикає збіже яре, ячмінь і овес, якого урожай на північ й і полудне й півкули був значно менший чим урожай з попередних років. В Берліні пшениця підскочила в ціні за 100 кг. з 960 нім. марок на 1 60 мп. а на то з 730 нім. марок на 884 мк. В Ліверпулю ціна пшениці піднеслись о 3 шилінги на квартері ваги 504 фунти.

Хліборобська практика в Данії.

Данське міністерство рільництва звернулося до польського міністерства рільництва з предложенням, щоб кільканайцять молодих рільників з Польщі що року відбуло практику в Данії. Практика полягала би на виконуванню всяких робіт в дрібних і більших данських господарствах. Плата практикантів покривала би цілковито їх удержання в Данії. Побажатиб, щоб українська хліборобська організація „Сільський Господар" навязала зносини з данським хліборобським міністерством і уможливила молодим Українцям виїзд на практику, як це бувало перед війною.

Банковий крах в Америці.

З Ню-Йорку прийшла вість, що в останнім часі здержали виплати чотири тамошні банки, а то Cardos et Burke, S. Rusk y et Comp., James W. Ball et Comp. і Rodney et Comp. Пасива виносять разом 3,400.000 фунтів штерлінгів. Пасива самої тільки фірми Cardos et Burke виносить півтора міліона долярів, з чого буде покритих лише 150.000 долярів.

Знижка цін мяса у Львові.

Міське заведення апровізаційне у Львові повідомляє, що з днем 24. лютого ц. р. всі міські ятки продають за 1 кг.: телятину по 220 Мп., волове мясо по 260 Мп., вепрове по 380 Мп., солонину по 700 Мп.

Курс грошей.

Курси заграничних валют. Львівська неофіціяльна біржа нотувала дня 27. ц. м.: американські доляри 4.150—4.170, одинки і двійки 4.050—4.075, канад. доляри 3.800—3.850, одинки і двійки 3.700—3.750, нім. марки 17.80—17.90, сотки 17·30—17·50, дрібні 16·80—17·00, леї 27·50—28·00, дрібні 26·00—26·20, чеські корони 67·00—68·00, дрібні 66·00 до 66·50, австрійські тисячі новійшої емісії 1.000—1050, старшої емісії 2.700—2.750, сотки новійшої емісії 100·00—110·00, стар. емісії 260·00 — 720·00, 50-коронівки 50·00—140·00, 20-коронівки 20—44, 10-коронівки 10—24, 1-ки і 2-ки 90·0—1·20, рублі 5 сотки 1·70—2·25, сотки 3·00—4·00, 25-рубл. 1·70—2·10, 10-рубл. 1·55—1·60, решта дрібних від 90—1·20 думські тис. 35·00—45·00, думські 250-рубл. 20·00 до 40·00 карбованці 1·20—2·00, гривни 4·00—7·00, франц. франки 340—360, фунти штер. 16.000—16.500, шв. франки 700—740. Золото: 20 кор. 13.600—13.700, 20-франківки 13.200—13.250, 20 марківки 15.000—15.500, фунти шт. 13.000—13.100, 10-рубл. 18.600—18.800, дол. 3.950—3.960. Срібло: Австр. корони 275—280. 5-кор. 1450—1500, фльорени 700—720, рублі 1.080—1.100, копійки 5·00—5·20, амер. доляри 2.500—2.550, половини і чвертки 2.450—2.460, канад. доляри 2.350—2.400, дрібні 2.200—2.250, леї 240 до 250.

З нагоди вінчань п. Олі Федаковної з полк. Коновальцем і п. Ірини Главинович вної з інж. Ваником складають Олена і Д-р Юрій Савчаки: 5.000 мп. на фонд пресовий, 3.000 мп. на Рідну Школу, 2.000 мп. на українських інвалідів і кличуть приятелів і знакомих новоженців на довільну ціль і довільні квоти.

Новий журнал.

З початком березня місяця ц. р. як нас повідомляють, мається приступити до видавання грубими зшитками в 12—15 друкарських аркушів нового ілюстрованого місячника літописи українського життя і творчости під назвою „Кооссся". Місячник міститиме твори українського мистецтва і статті на політичні, економічні і громадсько-суспільні теми незалежно від мистецького напряму політичного світогляду і партійної належности авторів.

До участи в журналі покіль-що запрошено осіб, імена яких подаються в альфабетному порядкові: В. Антонович, Ол. Бабій, А. Білопольський, Б. Бобинський, Микола Вороний, Остап Грицай, Дм. Донцов, Федір Дудко, Мих. Залізняк, П. Зайцев, худ. Павло Ковжун, В. Королів (Старий), худ. В. Крижанівський, Роман Купчинський, худ. Вол. Лисневич, худ. Ю. Могалевський, худ. Ів. Мозалевський (Відень), Олесь, худ. Мих. Осинчук, Вол. Островський, Вікт. Піснячевський, худ. З. Подушко, Клим Поліщук, Свінціцкий, Ол. Севрюк (Рим), Струтинський, Тирса-Петрівський (Париж), худ. М. Федюк, Ф. Федорців, худ. П. Холодний, Яким Христич, С. Черкасенко, П. Чижевський, С. Шелухин, Є. Яворський.

Мистецькі додатки до журналу друкуватимуться у Відні і Липську.

В справах журналу звертатися тимчасово по такій адресі: Коломия, Стара-Дорога, 22, Якимові Христичеві.

Редакційні Філії журналу відкриваються у Відні, Парижі і Берліні.

✝ Посмертні згадки.

Вікторія з Сембратовичів Дуриот. вдова по гр. кат. пароху, померла 31. I. в Волощі в 84 р. життя. В. І. П.

Подяка.

Переняті глибоким смутком по страті найдорозшого сина і брата Евстаха, складаємо отсим прилюдну подяку Всеч. о. М. Демчукови, парохови Кукизова за безінтересовне звеличання похоронного обряду, як рівнож всім Учасникам похорону. Шире „Спасибіг".

785 1-1 **РОДИНА СИНЮТІВ.**

ОПОВІСТКИ.

Народний театр Тов. „Українська Бесіда" у Львові, під артистичним проводом Олександра Загарова. Саля Тов. ім. М. Лисенка, вул. Шашкевича ч. 5.

Четвер, 2. марта: четвертий раз „ЦИГАНСЬКА ЛЮБОВ", романтична оперета на 3 дії Ф. Легара, Дебют п. Зофії Орлян.

Початок о годині 7·30 вечером.

Білети в ціні від 500—200 Мп. продає „Народня Торговля", а в день вистави від год. 4·30 по пол. Каса театру. X 1—7

КНИГАРНЯ НАУКОВОГО ТОВ-А ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА

у Львові, Ринок 10, поручає отсі книжки:

1) Ґустав Ґаерштан: Мрії Карини Брандт, повість, 2) Кнут Гамсун: Вікторія, історія одного кохання, 3) Короленко: Без язика.

Вже вийшла з друку: Верхратський: Ботаніка на низші кляси середніх шкіл. -- Ціна 800 Мкп.

ГОЛОВНИЙ СКЛАД:

Українська Книгарня і Антикварня, Львів, Рутовського ч. 22 (Народний Дім)

ПЕРЕМИШЛЬ.

Львівський Народній Театр Тов. „Українська Бесіда“ під арт. проводом Ол Загарова. Саля „Народнього Дому“.

Середа. 1. марта „ТАРТЮФ“, комедія на 4 дії Ж. Молієра.

Четвер, 2. марта „ОДРУЖІННЯ“, комедія на 3 дії М. В. Гоголя.

Початок о год. 8. вечером.

Білети продає раньше „Народня Торговля“. X 3-3

З „Товариства для розвою руської штуки“. Пригадується членам стоваришення, що сьогодня в середу о год. 7 веч. відбудуться в домівці „Міщанського Братства“ збори членів стоваришення в справі відновлення стоваришення. Просимо о численну участь. -- О. А. Стефанович, д-р В. Бачинський, А. Оприск, П. Секюта. 1-1

Національний Музей у Львові вул. Мохнацького 42 одержав на покриття надзвичайних видатків своїх, а саме на оплату нічних сторожів, видавничу діяльність і закупна в 1922 р. — збірку о. Л. Чапельського 100 дол. (272.000 мп.) від „Відбудови“ у Львові 15.000, Християнської Громади в Бориславі з призваних 50.000, д-ра Л. Бачинського в Станиславові по 5.000 мп., проф. Н. Даниша в Станиславові 2.000, о. Трешневського в Хороброві 500 і с дді М. Кимаковича 100 мп. Надзірна Рада „Народної Гостинниці“ призвала для Музею 50.000 мп. — На загальнопотрібну квоту 2.110.000 мп. зібрано дотепер 349.000 мп. — **Управа Нац. Музея.** 779 1—1

ДЗВОНИ

з найлучшого металю о чистім, звінкім голосі, по найдешевшій ціні та з 25-літною ґарантією можна купити або замовити в

Першій Українсько-американській ліярні і складі дзвонів

К. ФЕЛЬЧИНСЬКОГО

ТЕРНОПІЛЬ, вул. Тарновського ч. 64.

УВАГА: Моя фірма не мала і не має нічого спільного з фірмою Братя Фельчинські Калуш і Перемишль. 736 6—?

Дня 19. марта 1922 р. о годині 4. попол. відбудуться в салі Читальні „Просвіти“

Загальні Збори

ТОВ. КРЕД.

„Міщанська Каса“

СТОВ. ЗАРЕЄСТР. З ОБМ. ПОР.

В СКАЛІ.

Денний порядок:

1) Відчитання протоколу з послідних Заг. Зборів.
2) Затвердження звіту Дирекції та маєткового білянсу за р. 1921.
3) Розділ чистого зиску.
4) Зміна статута в цілости на основі обовязуючих законів.
5) Вибір Надзірної Ради.
6) Внески членів.

Скала, дня 22. лютого 1922.

ЗА НАДЗ. РАДУ:

М. Скорода секретар. **Ф. Ґродський** голова. 788 1—1

ВЛАСНИЙ МАСОВИЙ ВИРІБ! ПЛУГИ З ДЕРЕВЛЯНИМ ГРЯДІЛЕМ І ДЕРЕВЛЯНИМИ ТЕЛІШКАМИ, — — — —

МАШИНИ до ВИРОБУ ЦЕМЕНТОВИХ ДАХІВОК з прасованими формами і децимальні цеховані

ВАГИ продає слюсарня **МИХАЙЛА СТЕФАНІВСЬКОГО**

у ЛЬВОВІ, вул Варстатова ч. 10. (межи вул. Кордецького а Рицерською). 777 2—10

Дрібні оголошення.

ДІМ мурований з господарським забудованням надаючийся на промислове підприємство сейчас до продання. Відомість у адв. д-ра Рибака Глиняни. 780 1-2

Церкви та всілякі мешкальні і господарські будинки проектує і будує архітект і конц. будівничий Филимон Левицький Львів, Театинська ч. 10. 787 1-1

АКАДЕМИК, вправний інструктор, пошукує лекції з ґімназіяльних клас. Ласкаві зголошення слати на адресу: Парохіяльний Уряд в Сенисках п. Хоросниця для Інструктора. 782 1—1

ПОТРЕБУЮ інструктора до двох хлопців з низшої ґімназії. Зголошуватися листовно з поданням условин на адресу: Евген Мацілинський, Орелець, почта Волчківці, повіт Снятин. 786 1-3

Вже вийшло друге число!

„МИТУСА“

Ілюстрований місячник літератури й мистецтва.

Ціна Мп. 200, з пересилкою Мп. 225. В Чехословаччині Кч. 5 без пересилки. Можна ще дістати І-е число по Мп. 175. Замовляти на адресу: Осип Навроцький, Львів, Марка 20, або Українська Книгарня і Антикварня Львів, Рутовського 22. В Чехословаччині на адресу: Василь Паліїв, Ужгород, Берчені 24. 768a 2—3

„ЧЕРВОНА КАЛИНА“

має на складі:

1. КАЛЄНДАР на 1922 Мп. 600·— в Чехословаччині без пересилки Кч. 13·50
2. Ген. Капустянський „Похід українських армій на Київ-Одесу в 1919 р.“ Мп. 500·— Кч. 12·—
3. Юра Шкрумеляк: „Поїзд Мерців“ або Картини жертв і трудів Мп. 250·— або Кч. 7·—

На пересилку долучити Мп. 50·— Замовляти на адресу: Осип Навроцький, Львів, Марка 20, або Українська Книгарня і Антикварня, Львів, Рутовського 22. В Чехословаччині на адресу: Василь Паліїв, Ужгород, Берчені 24. 768 2-3

„ПОЛОТНО“ Львів Зіморвича 20. Полотна, цайги, сукна, мотузяні виробі. 736 8-2

КУПУЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

НОВІ ВИДАННЯ ТВОРІВ ІВАНА ФРАНКА

„Панські жарти“

Ціна 600 мп., з пересилкою 630 мп.

і

„Sempertiro“

Ціна 500 мп., з пересилкою 530 мп.

Замовлення слати на адресу: УКРАЇНСЬКЕ Т-ВО ПЕДАҐОҐІЧНЕ ЛЬВІВ, РИНОК 10, І. п. XVIII 3-3

ОГОЛОШЕННЯ.

ВОЩИНУ з чистого пчільного воску виробляє Пасічнича Спілка у Львові за оплатою грішми або четвертиною воску під ґарантією лише з надісланого ПП. Пасічниками власного воску. Приймається воскобоїну в більших скількостях до перетоплення і перерібки на вощину. Улиї ріжної системи на жадання. Звертатися на адресу: **Краєвий Союз госп. торг. Спілок у Львові, вул. Зімоновича ч. 20** або до робітні Львів, вул. Городецька ч. 95. 783 1—1

„РІЛЬНИЧИЙ ДІМ“

наступництво Просцейовської фабрики

РІЛЬНИЧИХ МАШИН Ф. ВІХТЕРЛЬОГО

НОВИЙ САНЧ, ВУЛ. ГОФМАНОВОЇ Ч. 1. Контора Ринок ч. 10,

ПОРУЧАЄ: криті керати Віхтерлього, ручні молотільні, кератні молотільні, цілковиті молотільні ґарнітури Віхтерлього зі скіряними пасами. Ручні і кератні січкарні. Млинки до мелення збіжа. Зелізні плуги. 757 Господарям уділяється кредит. 5—?

Урядово уповноважнене до парцеляції єдиноке українське

ПАРЦЕЛЯЦІЙНЕ ТОВАРИСТВО

„ЗЕМЛЯ“

стов. зар. з обм. порукою

у ЛЬВОВІ, Ринок 43,

ч. телеф. 533.

переводить парцеляції і приймає 7кладки до обороту на 10% і висше в24 після умови. 3—?

На весняний сезон --

ДОСТАВЛЯЄМО

залізні та деревляні ПЛУГИ, БОРОНИ, пільне і огородове НАСІННЯ

та все в рільнім і домашнім господарстві потрібне.

ЦІННИКИ і окремі спеціяльні оферти на жадання висилаємо Нашим Членам даємо товарові звороти, які в минувшім році виносили 5% від закупна. — Від уділів і щадничих вкладок платимо 10% відсотків.

Краєвий Союз Господарських Спілок

у ЛЬВОВІ, ЗІМОРОВИЧА 20, склеп у ЛЬВОВІ ГОРОДЕЦЬКА 95.

Хто знає

де подівається **Грицько ВОРО з Хоросткова** п. ГУСЯТИН,

що був при У. Г. А. відтак вступив до Армії У. Н. Р. буде ласкавий дати знати на адресу:

Ол. Ворона P. O. Black Stone Mines Mile 52½ CANADA ALTA. 731 5—6

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма. З друкарні Спілки „Діло“.

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL